

RO

RO

RO

Bruxelles 1.2.2010

Document de orientare¹

Aplicarea Regulamentului privind recunoașterea reciprocă în cazul articolelor din metale prețioase

1. INTRODUCERE

Scopul prezentului document este acela de a clarifica aplicarea Regulamentului (CE) nr. 764/2008² („Regulamentul privind recunoașterea reciprocă” sau „regulamentul”) în cazul comercializării articolelor din metale prețioase („AMP”) pe teritoriul UE. Prezentul document este un document evolutiv și va fi actualizat pentru a ține seama de experiențele și informațiile obținute de la statele membre, de la autoritățile competente și de la întreprinderi.

2. REGULAMENTUL PRIVIND RECUNOAȘTEREA RECIPROCĂ (CE) NR. 764/2008

Regulamentul se aplică deciziilor administrative adresate agenților economici, pe baza unei norme tehnice, care vizează orice produs comercializat legal într-un alt stat membru, în situația în care efectul direct sau indirect al deciziei respective implică interzicerea, modificarea, încercarea suplimentară sau retragerea de pe piață a produsului [articolul 2 alineatul (1)]. Autoritatea competentă care intenționează să ia o asemenea decizie trebuie să respecte cerințele de procedură prevăzute de regulament.

Regulamentul privind recunoașterea reciprocă se aplică atunci când sunt îndeplinite în totalitate următoarele condiții:

2.1. Decizia administrativă (preconizată) trebuie să vizeze un produs comercializat legal într-un alt stat membru

Principiul recunoașterii reciproce se aplică atunci când un produs comercializat legal într-un stat membru este introdus pe piața dintr-un alt stat membru. Acesta stabilește

¹ Acest document nu este obligatoriu din punct de vedere juridic. Nici Comisia Europeană, nici o altă persoană care acționează în numele său nu pot fi considerate responsabile nici pentru modul în care pot fi utilizate informațiile incluse în această publicație, nici pentru erorile care pot surveni în ciuda pregătirii și verificării atente. Prezentul document de orientare nu reflectă neapărat punctul de vedere sau poziția Comisiei Europene.

² Regulamentul (CE) nr. 764/2008 al Parlamentului European și al Consiliului de stabilire a unor proceduri de aplicare a anumitor norme tehnice naționale pentru produsele comercializate în mod legal în alt stat membru și de abrogare a Deciziei nr. 3052/95/CE, JO L 218, 13.8.2008, p. 21.

faptul că un stat membru nu poate interzice vânzarea pe teritoriul său a unor produse comercializate legal în alt stat membru, chiar dacă acestea au fost fabricate în conformitate cu norme tehnice diferite. Atât refuzul efectiv, cât și cel posibil privind recunoașterea reciprocă sunt reglementate de regulament. Astfel, atunci când un stat membru intenționează să interzică accesul pe piața sa, acesta trebuie să respecte cerințele procedurale prevăzute la articolul 6.

2.2. Decizia administrativă (preconizată) trebuie să vizeze un produs care nu se supune legislației armonizate a Uniunii Europene

Regulamentul funcționează în domeniul nearmonizat, în cazul produselor pentru care legislația nu este armonizată la nivelul Uniunii Europene sau în cazul existenței unor aspecte neacoperite de o armonizare parțială.

2.3. Decizia administrativă (preconizată) trebuie să vizeze un agent economic

Nu orice decizie restrictivă adoptată de o autoritate națională competentă, care vizează orice persoană fizică sau juridică fără statut de agent economic, intră în domeniul de aplicare a regulamentului privind recunoașterea reciprocă.

2.4. Decizia administrativă (preconizată) trebuie să aibă la bază o normă tehnică

În sensul regulamentului³, o normă tehnică este orice dispoziție a unui act cu putere de lege, act administrativ sau altă normă administrativă a unui stat membru, nearmonizată la nivelul Uniunii Europene:

(1) care interzice comercializarea, pe teritoriul său, a unui produs sau a unui tip de produs introdus legal pe piață în alt stat membru sau care trebuie respectată în mod obligatoriu atunci când produsul respectiv este comercializat pe teritoriul acelui stat membru în care este sau urmează a fi adoptată decizia administrativă și

(2) care stabilește caracteristicile acelui produs sau tip de produs, cum ar fi nivelul de calitate, de performanță sau de securitate sau dimensiunile, inclusiv cerințele aplicabile în ceea ce privește denumirea comercială a acestuia, terminologia, simbolurile, testarea și metodele de testare, ambalarea, marcajul sau etichetarea sau

(3) care, în scopul protecției consumatorilor sau a mediului, impune produsului sau tipului de produs orice alte cerințe care afectează ciclul de viață al produsului după introducerea acestuia pe piață, cum ar fi condițiile de utilizare, reciclare, reutilizare sau eliminare, în situațiile în care asemenea condiții pot influența în mod semnificativ compoziția, natura sau comercializarea produsului sau a tipului de produs.

2.5. Efectele directe sau indirecte ale deciziei administrative (preconizate) trebuie să fie oricare dintre următoarele:

- (a) Interzicerea introducerii pe piață a acelui (tip de) produs;
- (b) Modificarea sau testarea suplimentară a acelui (tip de) produs înainte de a fi introdus sau menținut pe piață;

³

Articolul 2 alineatul (2) din regulament.

- (c) Retragerea aceluia (tip de) produs de pe piață.

Orice astfel de decizie (preconizată) trebuie luată în conformitate cu regulamentul⁴.

3. ARTICOLE DIN METALE PREȚIOASE — TIPURI DE BARIERE COMERCIALE

De obicei, AMP se referă la articolele fabricate din aur, argint, platină (și, în unele state membre, din paladiu) și anumite aliaje.

Reglementările naționale în materie de AMP diferă în mod substanțial. În general, AMP comercializate legal într-un stat membru ar putea întâmpina trei categorii principale de bariere comerciale înainte de a putea fi comercializate într-un alt stat membru:

- (2) O procedură de control al produsului înainte de introducerea acestuia pe piață. În multe dintre statele membre, acest control este efectuat de către un „Oficiu de marcare autorizat” (a se vedea punctul 4).
- (3) Marcarea obligatorie a produsului, efectuată de către Oficiul de marcare autorizat pentru a indica faptul că produsul respectiv a fost verificat în mod satisfăcător, sau de către fabricant sau de către un terț pentru a indica fabricantul, natura și titlul metalului (a se vedea punctul 5).
- (4) Indicarea obligatorie a titlului, care reprezintă unitatea de măsură a purității aurului, argintului și platinei (a se vedea punctul 6).

4. TERMENII REGULAMENTULUI PRIVIND RECUNOAȘTEREA RECIPROCĂ: EXISTENȚA UNEI PROCEDURI NAȚIONALE DE CONTROL NU INTRĂ ÎN DOMENIUL DE APLICARE A REGULAMENTULUI

Conform articolului 2 alineatul (1), regulamentul se aplică deciziilor administrative (preconizate) pe baza unei „norme tehnice” astfel cum este definită la articolul 2 alineatul (2) din regulament. În ceea ce privește AMP în mod specific, prin normă tehnică se înțelege orice dispoziție legislativă sau administrativă a unui stat membru care:

- (1) interzice comercializarea unui AMP comercializat legal în alt stat membru pe teritoriul statului membru în care decizia administrativă este sau va fi adoptată sau care trebuie respectată în mod obligatoriu atunci când AMP este comercializat pe teritoriul respectivului stat membru și
- (2) stabilește caracteristicile impuse APM, cum ar fi nivelul de calitate, de performanță sau de securitate sau dimensiunile, inclusiv cerințele aplicabile în ceea ce privește denumirea comercială a acestuia, terminologia, simbolurile, testarea și metodele de testare, ambalarea, marcajul sau etichetarea.

⁴

Articolul 2 alineatul (1) din regulament.

Aceste norme tehnice pot prevedea marcarea obligatorie a produsului (a se vedea punctul 5 de mai jos) și/sau titluri obligatorii (a se vedea punctul 6 de mai jos). Din punct de vedere procedural, este important să se facă distincția între două tipuri diferite de acțiuni pe care autoritățile competente le pot întreprinde atunci când statele membre solicită aprobarea AMP de către un organism de control (precum Oficiul de marcă autorizat) înainte de comercializarea legală a acestora în calitate de AMP pe teritoriul lor.

4.1. Aplicarea procedurilor de autorizare prealabilă în cazul AMP

Pe de o parte, acolo unde există un astfel de sistem de „autorizare prealabilă”, sarcina principală a organismului de control este aceea de a verifica dacă AMP care i-a fost înaintat respectă normele tehnice naționale: dacă le respectă, se acordă autorizarea prealabilă. Atunci când un Oficiu de marcă autorizat are competența de a marca produsul și/sau de a acorda sau refuza accesul unui AMP pe piața națională pe baza unei norme tehnice, acesta va constitui o „autoritate competentă” care ia o decizie administrativă, astfel cum este definită la articolul 2 alineatul (1) din regulament și, în consecință, trebuie să aplice regulamentul (a se vedea a doua teză a considerentului 12).

Pe de altă parte, în temeiul unui sistem de autorizare prealabilă, produsele pot fi excluse de pe piață dacă cererea necesară de solicitare a autorizației prealabile nu a fost înaintată în ceea ce le privește sau dacă le-a fost refuzată autorizarea prealabilă. În cazul în care autoritățile competente exclud un AMP de pe piețele lor pe motiv că acesta nu dispune de o autorizație prealabilă valabilă, acestea nu iau o decizie pe baza unei norme tehnice care intră sub incidența regulamentului (a se vedea prima teză a considerentului 12).

4.2. Concluzie — aplicarea regulamentului în cazul AMP

Având în vedere că simpla obligație de a înainta AMP unui organism de control nu stabilește caracteristicile impuse AMP în sensul articolului 2 alineatul (2) litera (b), nu există nicio decizie în sensul articolului 2 alineatul (1) atunci când AMP sunt excluse de pe o piață națională din simplul motiv că nu au fost înaintate organismului de control. Prin urmare, acțiunea autorității competente în asemenea cazuri nu intră în domeniul de aplicare a regulamentului. Durata procedurii de autorizare prealabilă, costurile acesteia și alte cerințe exclusiv de procedură sunt, de asemenea, excluse din domeniul de aplicare a regulamentului.

Cu toate acestea, procedurile de autorizare prealabilă trebuie aplicate în conformitate cu articolele 34-36 din TFUE (articolele 28-30 TCE) (considerentul 11) și dacă o autoritate competentă elimină de pe piață AMP pe motiv că nu respectă cerințele obligatorii în materie de titlu pentru a fi comercializate ca AMP, decizia acesteia se bazează pe o normă tehnică și se va supune regulamentului.

4.3. Jurisprudența Curții de Justiție

Curtea de Justiție a Uniunii Europene a precizat în cauza *Houtwipper* (Cauza-293/93)⁵ că, în lipsa unor norme UE, statele membre sunt libere să aleagă măsurile adecvate

⁵ Hotărârea Curții de Justiție din 15 septembrie 1994, Procedură penală împotriva lui Ludomira Neeltje Barbara Houtwipper, Cauza C-293/93, paragraful 27.

în vederea contracarării riscului de fraudă. Alegerea între un control prealabil desfășurat de un organism independent și un sistem care permite marcarea de către fabricanți, conform unor norme de calitate, sancțiuni și activități de formare, este de competența politicii legislative a statelor membre. Curtea ar revizui respectiva opțiune doar în cazul în care a existat o „eroare evidentă de evaluare”.

5. MARCAREA OBLIGATORIE A PRODUSULUI

5.1. Introducere: tipuri de mărci aplicate pe metalele prețioase

În prezent, în UE, există mai multe tipuri de mărci care se aplică pe metalele prețioase. Cele mai frecvente patru mărci sunt:

- Marca Oficiului de marcă, adică marca aplicată pentru a indica faptul că AMP a fost verificat de un anumit oficiu de marcă autorizat;
- Marca de responsabilitate (sau marca sponsorului) a fabricantului. De obicei, mărcile de responsabilitate trebuie să fie înregistrate în țara în care AMP este verificat și, în numeroase cazuri, în țara care aplică marca comună de control (MCC);
- Marca de titlu (sau marca metalului) care indică natura metalului și titlul acestuia;
- Marca comună de control a fost stabilită prin Convenția privind marcarea (Hallmarking Convention) sau Convenția de la Viena⁶ care a intrat în vigoare în 1975. Convenția a fost semnată de Austria, Finlanda, Norvegia, Portugalia, Suedia, Elveția, Regatul Unit, Cipru, Republica Cehă, Danemarca, Ungaria, Irlanda, Israel, Letonia, Lituania, Țările de Jos, Slovacia și Polonia (15 state membre ale UE). Este posibil ca Slovenia să adere în curând la aceasta. MCC indică metalul prețios și titlul acestuia. Doar oficiile naționale de marcă desemnate în temeiul Convenției pot aplica MCC pe articolele din aur, din argint și din platină în urma verificării titlului acestora în conformitate cu metodele de analiză convenite. Fiecare stat contractant permite importul de bunuri care au aplicată MCC fără testare și marcă suplimentară (în cazul în care aceste articole îndeplinesc condițiile pieței interne: în astfel de cazuri, statul membru importator delegă, în mod efectiv, procesul de acordare a autorizației prealabile organismului de control din țara exportatoare). Marcarea AMP cu MCC se desfășoară în mod voluntar, aceasta nefiind obligatorie în cazul statelor semnatare ale Convenției. Practic, acest lucru înseamnă că un exportator are posibilitatea de a alege între a solicita MCC a oficiului de marcă național sau a trimite produsele fără MCC în statul importator. În cel de al doilea caz, Convenția îi permite statului importator să solicite ca AMP să fie conforme cu cerințele sale. În plus, marca de responsabilitate trebuie înregistrată în țara importatoare.

Articolele care au aplicate cele patru mărci ale Convenției (MCC, marca Oficiului de marcă, marca de responsabilitate și marca de titlu) sunt acceptate fără a fi testate sau marcate suplimentar de statele semnatare ale Convenției privind marcarea.

⁶ Convenția privind analiza și marcarea articolelor din metale prețioase, semnată la Viena la 15 noiembrie 1972 și modificată la 18 mai 1988. A se vedea <http://www.hallmarkingconvention.org/>.

MARCA COMUNĂ DE
CONTROL

MARCA OFICIULUI
DE MARCARE

MARCA DE
RESPONSABILITATE

750

MARCA DE TITLU

5.2. Aplicarea „mărcii Oficiului de marcare”

Marcarea unui AMP de către un oficiu de marcare autorizat cu o „marcă a Oficiului de marcare” indică faptul că articolul respectiv a fost verificat în mod satisfăcător și, în mod normal, precizează, de asemenea, natura metalului și titlul acestuia.

Marcarea obligatorie reprezintă o cerință pentru modificarea „produsului sau a tipului de produs înainte ca acesta să poată fi introdus sau menținut pe piață” [articolul 2 alineatul (1) litera (b) din regulament]. În consecință, regulamentul este aplicabil.

În plus, refuzul unui oficiu de marcare autorizat de a aplica „marca Oficiului de marcare” reprezintă „interzicerea introducerii pe piață a acelui produs sau a acelui tip de produs” pe baza unei norme tehnice în sensul articolului 2 alineatul (1) litera (a) din regulament. Astfel, atunci când un oficiu de marcare autorizat refuză să aplice „marca Oficiului de marcare” pe un AMP comercializat legal într-un alt stat membru, acesta trebuie să aplice întotdeauna articolele 4-6 din regulament.

5.3. „Marca de responsabilitate” obligatorie

O normă națională care impune AMP să poarte o „marcă de responsabilitate” este o normă tehnică în sensul articolului 2 alineatul (2) din regulament.

Decizia de a refuza comercializarea de AMP din cauza lipsei unei mărci de responsabilitate reprezintă un refuz în conformitate cu articolul 2 alineatul (1) litera (b) din regulament.

Pe parcursul procedurii de autorizare prealabilă, oficiul de marcare autorizat trebuie să aplice întotdeauna articolele 4-6 din regulament în cazul AMP comercializate legal în alt stat membru, dar care nu poartă o marcă de responsabilitate.

5.4. „Marca de titlu” obligatorie

O normă națională care impune AMP să poarte o „marcă de titlu” este o normă tehnică în sensul articolului 2 alineatul (2) din regulament.

Decizia de a refuza comercializarea de AMP din cauza lipsei unei mărci de titlu reprezintă un refuz în conformitate cu articolul 2 alineatul (1) litera (b) din regulament.

În acest caz, oficiul de marcă autorizat trebuie să aplice întotdeauna articolele 4-6 din regulament în cazul AMP comercializate legal în alt stat membru, dar care nu poartă o marcă de titlu.

6. „TITLUL LEGAL” OBLIGATORIU

6.1. „Titlurile”

În trecut, caratul era unitatea de măsură a purității aliajelor din aur și platină care specifica puritatea în raport cu greutatea. Un carat reprezintă o puritate de 1/24 din greutate. Prin urmare, aurul de 24 de carate este pur (100% aur w/w), aurul de 18 carate este în proporție de 75% aur pur, aurul de 12 carate este în proporție de 50% aur pur și așa mai departe.

Sistemul de marcă în funcție de carate este din ce în ce mai des completat sau înlocuit de „sistemul titlurilor” în cadrul căruia puritatea metalelor prețioase este exprimată în miimi de metal pur în aliaj. De exemplu, un aliaj care conține 75% aur are un titlu de „750”.

Caratele și titlurile utilizate frecvent pentru aurul din AMP sunt:

CARATE	TITLU
24	999
22	916
20	833
18	750
15	625
14	585
10	417
9	375

La nivelul întregii UE există, în prezent, 18 titluri ale aurului: 333, 375, 417, 500, 583, 585, 750, 800, 833, 835, 840, 900, 916, 958, 960, 986, 990 și 999. Doar două titluri sunt comune pentru toate statele membre (585 și 750). Titlurile aplicate în temeiul Convenției privind marcarea sunt 999, 916, 750, 585 și 375.

În cazul argintului, pe teritoriul UE există 15 titluri naționale diferite, însă doar titlurile 800 și 925 sunt acceptate în toate statele membre. Titlurile aplicate în temeiul Convenției privind marcarea sunt 999, 925, 830 și 800.

În cazul platinei, pe teritoriul UE există 5 titluri diferite. Cele aplicate în temeiul Convenției privind marcarea sunt 999, 950, 900 sau 850. Conform informațiilor de care dispunem, Bulgaria, Cipru și Germania nu consideră platina metal prețios.

De asemenea, la nivel național există diferențe în ceea ce privește metodele de sudare, toleranțele permise în ceea ce privește titlurile și metodele utilizate în stabilirea titlurilor.

6.2. „Titlul legal obligatoriu” intră în domeniul de aplicare a regulamentului

În majoritatea cazurilor, normele tehnice naționale specifică titlurile care trebuie aplicate AMP înainte de a fi introduse de piață.

Convenția privind marcarea oferă fiecărei părți contractante libertatea de a stabili titlurile AMP care pot fi fabricate sau puse în vânzare în interiorul granițelor sale.

O normă națională care impune AMP să respecte un titlu specific este o normă tehnică în temeiul articolului 2 alineatul (2) litera (a) din regulament. Decizia de a refuza comercializarea de AMP din cauza nerespectării unui titlu național reprezintă un refuz în conformitate cu articolul 2 alineatul (1) litera (b) din regulament.

AUR	ARGINT	PLATINĂ
		
Titluri în temeiul Convenției privind marcarea 999-916-750-585-375	Titluri în temeiul Convenției privind marcarea 999-925-830-800	Titluri în temeiul Convenției privind marcarea 999-950-900-850

7. JURISPRUDENȚA CURȚII DE JUSTIȚIE CU PRIVIRE LA ARTICOLELE 34-36 DIN TFUE (28-30 DIN TRATATUL CE)

Regulamentul nu afectează jurisprudența Curții de Justiție privind AMP în legătură cu articolele 34-36 din TFUE (28-30 din Tratatul CE). Această jurisprudență reflectă diversitatea diferitelor legislații naționale și poate fi rezumată după cum urmează:

7.1. Jurisprudența referitoare la „marca Oficiului de marcă”

Atunci când AMP nu poartă o marcă aplicată de un organism independent dintr-un alt stat membru echivalentă cu cea prevăzută de statul membru importator și inteligibilă pentru consumatorii din respectivul stat membru, Curtea de Justiție a precizat că „atunci când normele naționale impun aplicarea mărcii de către un organism independent, comercializarea articolelor din metal prețios importate dintr-un alt stat membru nu poate fi interzisă dacă articolele respective au fost într-adevăr marcate de un organism independent în statul membru exportator”⁷.

În cazul în care APM poartă o marcă aplicată de către un organism independent într-un alt stat membru echivalentă cu cea prevăzută de către statul membru importator și inteligibilă pentru consumatorii din statul membru respectiv, aplicarea obligatorie a

⁷ Hotărârea Curții de Justiție din 15 septembrie 1994, Procedură penală împotriva lui Ludomira Neeltje Barbara Houtwipper, Cauza C-293/93, paragraful 27.

„mărcii Oficiului de marcă” de către oficiul de marcă autorizat nu este justificată⁸.

7.2. Jurisprudența referitoare la „marca de responsabilitate”

Curtea de Justiție a considerat că obligația impusă unui fabricant sau importator de a ștanța articolele cu o marcă de responsabilitate care să precizeze numele fabricantului poate oferi, în principiu, o protecție eficace consumatorilor și poate promova comerțul legal⁹.

Cu toate acestea, Curtea susține că acest tip de protecție nu este necesar dacă AMP „sunt importate dintr-un alt stat membru pe teritoriul căruia au fost comercializate legal, dacă au fost deja marcate în conformitate cu legislația statului respectiv, cu condiția, totuși, ca indicațiile furnizate de mărcile prevăzute de către statul respectiv, sub orice formă, să conțină informații care să includă indicații echivalente celor furnizate de mărcile prevăzute de statul membru importator și inteligibile pentru consumatorii statului respectiv”¹⁰.

În majoritatea cazurilor, obligația de a înregistra marca de responsabilitate în statul membru de destinație nu este justificată decât în cazul în care AMP din alte state membre nu poartă deja mărci care să îndeplinească aceleași scopuri, adică, în acest caz, identificarea persoanei responsabile¹¹.

7.3. Jurisprudența referitoare la „marca de titlu”

Curtea de justiție a acceptat faptul că marca de titlu este, în principiu, de natură să asigure protecția eficientă a consumatorilor și să promoveze comerțul legal. Având în vedere faptul că un consumator nu poate stabili, prin atingere sau cu ochiul liber, titlul AMP, în absența unei mărci, acesta poate fi ușor indus în eroare atunci când achiziționează un asemenea articol¹².

Cu toate acestea, un stat membru nu poate solicita aplicarea unei noi mărci pe produsele importate dintr-un alt stat membru, pe teritoriul căruia acestea au fost comercializate legal și marcate în conformitate cu legislația statului respectiv, atunci când informațiile furnizate de marca respectivă, sub orice formă, sunt echivalente celor prevăzute de statul membru importator și inteligibile pentru consumatorii statului respectiv¹³.

⁸ Hotărârea Curții de Justiție din 21 iunie 2001, Cauza C-30/99, Comisia/Irlanda, paragrafele 69 și 70.

⁹ Hotărârea Curții de Justiție din 21 iunie 2001, Cauza C-30/99, Comisia/Irlanda, paragraful 49; Hotărârea Curții de Justiție din 22 iunie 1982, Procedură penală împotriva lui Timothy Frederick Robertson și a altora, Cauza 220/81, paragraful 11.

¹⁰ Hotărârea Curții de Justiție din 22 iunie 1982, Procedură penală împotriva lui Timothy Frederick Robertson și a altora, Cauza 220/81, paragraful 12.

¹¹ Hotărârea Curții de Justiție din 21 iunie 2001, Cauza C-30/99, Comisia/Irlanda, paragraful 50.

¹² Hotărârea Curții de Justiție din 15 septembrie 1994, Procedură penală împotriva lui Ludomira Neeltje Barbara Houtwipper, Cauza C-293/93, paragraful 14; Hotărârea Curții de Justiție din 22 iunie 1982, Procedură penală împotriva lui Timothy Frederick Robertson și a altora, Cauza 220/81, paragraful 11.

¹³ Hotărârea Curții de Justiție din 21 iunie 2001, Cauza C-30/99, Comisia/Irlanda, paragrafele 29 și 30.

7.4. Jurisprudența referitoare la „titlurile legale” obligatorii

Curtea de justiție a afirmat că rezervarea termenului „aur” pentru articolele cu un titlu de 750 la mie, cele cu un titlu de 375‰ sau 585‰ fiind denumite „aliaje de aur”, încalcă articolul 34 din TFUE (28 din Tratatul CE) ¹⁴.

În consecință, interdicția la nivel național a comercializării de AMP puse în vânzare legal în alte state membre, cu descrierea și indicația titlului pe care le poartă în statul membru de origine, dar care nu respectă dispozițiile referitoare la titlurile din statul membru de destinație, poate constitui o încălcare a articolului 34 din TFUE (28 din Tratatul CE).

¹⁴

Hotărârea Curții de Justiție din 8 iulie 2004, Cauza C-166/03, Comisia/Franța; a se vedea, de asemenea, Hotărârea din 14 iunie 2001, Cauza C-84/00, Comisia/Franța.